

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«20» листопада 2025 року

Старший слідчий 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України капітан юстиції Соколкіна Уляна Андріївна, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42022000000000383, відомості про яке 21.03.2022 внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 438 Кримінального кодексу України, та встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 Кримінального кодексу України, відповідно до вимог ст. ст. 2, 9, 40, 42, 276-278 Кримінального процесуального кодексу України,

ПОВІДОМИВ:

Шетелю Ірину Миколаївну, 10.04.1965 року народження, громадянку України, уродженку м. Вуглегірськ Донецької області, зареєстровану за адресою: Донецька область, Артемівський район, м. Вуглегірськ, вул. Станкевського, буд. 7, кв. 13

про те, що вона підозрюється в порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, за наступних обставин.

19 лютого 2014 року представниками Російської Федерації (далі - РФ) розпочато збройне вторгнення Збройних сил РФ (далі - ЗС РФ) на територію України, яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами

ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2014 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим, протягом березня-квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей.

07 квітня 2014 року в м. Донецьк створено так звану Донецьку народну республіку (далі - «ДНР»), у складі якої утворені незаконні збройні формування, які досі функціонують.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2014 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19.02.2014. Автономна Республіка Крим та м. Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII.

Таким чином, з 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

При цьому, згідно ст. 47 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між владою окупованої території та владою окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Відповідно до ст. 49 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 заборонено, незалежно від мотивів,

здійснювати примусове індивідуальне чи масове переселення або депортацію осіб, що перебувають під захистом, з окупованої території на територію окупаційної держави або на територію будь-якої іншої держави, незалежно від того, окупована вона чи ні. Однак окупаційна держава може здійснювати загальну або часткову евакуацію з певної території, якщо це є необхідним для забезпечення безпеки населення або зумовлено особливо вагомими причинами військового характеру. Проведення таких евакуацій не може передбачати переміщення осіб, що перебувають під захистом, за межі окупованої території за винятком випадків, коли цього неможливо уникнути з матеріальних причин. Особи, яких було евакуйовано в такий спосіб, повинні бути відправлені додому відразу після припинення воєнних дій на цій території. Окупаційна держава, що здійснює таке переміщення або евакуацію повинна забезпечити, що члени однієї сім'ї не будуть розлучені.

Згідно ст. 50 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 окупаційна держава повинна в співробітництві з державними та місцевими органами влади сприяти належному функціонуванню закладів, відповідальних за піклування про дітей і їхню освіту. Окупаційна держава повинна вжити всіх необхідних заходів для полегшення процедури встановлення особи дітей та реєстрації їхніх сімейних зв'язків. Вона за будь-яких обставин не повинна змінювати їхнього громадянського статусу або вносити їх до списків підконтрольних їй формувань або організацій. Якщо місцеві установи виявляться неспроможними забезпечити утримання та освіту дітей, окупаційна держава повинна вжити всіх необхідних заходів, щоб забезпечити ними дітей, які втратили батьків чи були з ними розлучені в результаті війни і які не мають можливості отримати необхідне піклування з боку близького родича або друга; навчання повинно здійснюватися по можливості особами їхньої національності, мови та релігії.

Водночас, згідно ст. 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, до серйозних порушень, серед іншого, належить незаконна депортація чи переміщення особи, що перебуває під захистом.

Відповідно до ст. 8 (2) (a) (vii), 8 (2) (b) (viii) Римського статуту міжнародного кримінального суду визначено, що одним із видів воєнного злочину є незаконна депортація або переміщення, а також переміщення, прямо чи опосередковано, окупаційною державою частини її власного цивільного населення на окуповану нею територію чи депортація або переміщення всього або частини населення окупованої території у межах чи за межі цієї території.

Стаття 77 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977 (далі – ДП-I) визначено, що діти користуються особливою повагою.

Згідно зі статтею 78 ДП-I визначено, що жодна сторона, що перебуває в конфлікті, не вживає заходів щодо евакуації дітей, крім як своїх власних громадян в іноземну державу, за винятком випадків, коли йдеться про тимчасову евакуацію, необхідну з невідкладних причин, пов'язану зі станом здоров'я чи лікуванням дітей або, якщо вони не перебувають на окупованій

території, з їх безпекою. У разі, коли можуть бути знайдені батьки чи законні опікуни, вимагається їхня письмова згода на таку евакуацію. Будь-яка евакуація проводиться під спостереженням Держави-покровительки за погодженням із заінтересованими сторонами, тобто стороною, що здійснює евакуацію, стороною, що приймає дітей, і будь-якими сторонами, громадяни яких евакуюються.

Пунктом «а» частини 4 статті 85 ДП-І передбачено, що серйозними порушеннями являються дії, коли вони здійснюються навмисно й на порушення Конвенцій або цього Протоколу, а саме: переміщення окупуючою державою частини її власного цивільного населення на окуповану нею територію або депортація чи переміщення всього або частини населення окупованої території у межах цієї території чи за її межі, на порушення ст. 49 Конвенції.

Процедура евакуації спеціально визначена як тимчасова та ніколи не може бути підставою для натуралізації або асиміляції дітей супротивником.

Станом на 07.04.2014 на момент окупації частини Донецької області на території міста Вуглегірська функціонував Комунальний заклад «Вуглегірська спеціальна загальноосвітня школа-інтернат № 6 Донецької обласної ради» (далі – «Вуглегірська СЗОШ № 6», ідентифікаційний код: 23185858, місцезнаходження: Донецька область, Бахмутський район, м. Вуглегірськ, вул. Тракторна, буд. 33), який є закладом загальної середньої освіти для дітей-сиріт, дітей, позбавленим батьківського піклування, та дітей, які опинилися в складних життєвих обставинах.

У цей час, на окупованих територіях Донецької області РФ починає здійснювати ефективний контроль над цими територіями, на яких впроваджує цілеспрямовану політику інтеграції до свого законодавства, адміністративної структури та системи державного управління. Одним із ключових інструментів цієї політики є встановлення контролю над дітьми, дитячими будинками та інтернатами.

З цією метою 31.12.2014 на території міста Вуглегірська Донецької області на базі вищевказаного українського закладу окупаційною владою створено «Государственное общеобразовательное учреждение «Углегорская специальная школа-интернат №6» (далі – ГОУ «Углегорская специальная школа-интернат №6»). Також із метою збереження фактичного контролю над діяльністю незаконно новоствореного закладу і впливу на прийняття необхідних рішень призначають керівників, які мають проросійські погляди.

Разом із цим, за не встановлених досудовим розслідуванням обставин та у не встановлений час, до створеного окупаційною владою на базі українського закладу – Вуглегірська СЗОШ № 6 – ГОУ «Углегорская специальная школа-интернат № 6», який розташований за адресою: м. Вуглегірськ, вул. Тракторна, буд. 33, було доставлено 130 дітей, які станом на 16.02.2022 перебували у зазначеному закладі, а саме:

р.н.,

р.н.,

р.н.,

р.н.,

р.н.,

р.н.,

р.н.,

р.н.,

окуповані РФ, та депортацію дітей до РФ, для подальшого усиновлення або передачі під опіку громадян РФ, їх русифікації, індоктринації та знищення української ідентичності.

Так, до реалізації вказаного злочинного умислу такі особи у невстановлений час, місці та за невстановлених обставин залучили як міністра незаконно створеного окупаційною владою Міністерства освіти і науки «ДНР» громадянина Російської Федерації Кушакова Михайла Миколайовича, 23.11.1958 р.н., на якого поклали функції щодо організації, контролю, координації здійснення насильницького переміщення дітей між територіями України, які тимчасово окуповані РФ, та депортації дітей до РФ для подальшого їх усиновлення або передачі під опіку громадян РФ, їх русифікації та знищення української ідентичності, організації підготовки та видачі для цього відповідних документів, керування діями керівників місцевих адміністрацій окупованої території Донецької області та керівників закладів, у яких перебували діти-сироти, діти, позбавленні батьківського піклування та діти, які опинилися в складних життєвих обставинах.

У свою чергу, Кушаков М.М., умисно, з метою реалізації злочинного умислу, залучив директора ГОУ «Углегорская специальная школа-интернат № 6» Шетелю Ірину Миколаївну, 10.04.1965 р.н., яка відповідала за підготовку дітей, координацію та участь у здійсненні насильницького переміщення дітей між територіями України, які тимчасово окуповані РФ, їх депортації до РФ, для подальшого усиновлення або передачі українських дітей під опіку громадян РФ, а також за організацію підготовки та видачі для цього відповідних документів, керування діями персоналу незаконно створеного ГОУ «Углегорская специальная школа-интернат № 6», які будуть їх супроводжувати при насильницькому переміщенні між територіями України, які тимчасово окуповані РФ, та депортації з окупованих територій України до РФ.

Так, 16.02.2022 Голова «ДНР» підписав Указ № 23 «Об эвакуации» з 18.02.2022 громадян «ДНР» на територію Російської Федерації, який було скеровано до підпорядкованих органів влади «ДНР».

Реалізуючи злочинний умисел, направлений на депортацію українських дітей до РФ, та з метою надання вигляду законності, за невстановлених обставин і час, однак не пізніше 18.02.2022, Кушаков М.М. підписав завідомо незаконний наказ № 147 від 18.02.2022 «О приостановлении образовательной и научной деятельности в образовательных и научных организациях Донецкой народной республики». Цим самим наказом доручив керівникам закладів освіти спільно з місцевими адміністраціями «ДНР» до особливого розпорядження забезпечити «евакуацію» дітей-сиріт та дітей, що залишились без батьківського піклування, у випадках виникнення надзвичайних ситуацій.

Водночас Шетеля І.М., відповідно до досягнутої домовленості з Кушаковим М.М. щодо депортації дітей з тимчасово окупованої території України до РФ, достовірно знаючи про міжнародний збройний конфлікт, фактичну окупацію м. Вуглегірськ та усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, видала наказ № 66 від 18.02.2022 «О приостановлении образовательного процесса в ГОУ «Углегорская СШИ № 6» с 19.02.2022»,

який також мав на меті створення видимості законності подальших заходів, пов'язаних із депортацією дітей.

Надалі, діючи на виконання злочинного умислу, спрямованого на депортацію 130 вище вказаних неповнолітніх та малолітніх дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та дітей, які опинилися в складних життєвих обставинах, з тимчасово окупованої території України до РФ, Шетеля І.М. організувала для цього підготовчі заходи, зокрема визначила супроводжуваних осіб із числа працівників ГОУ «Углегорская СШИ № 6», які разом із нею мали забезпечити вивезення зазначених дітей.

19 лютого 2022 року, Шетеля І.М. діючи умисно та у відповідності до попередньо досягнутої домовленості та усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, спільно з працівниками у ГОУ «Углегорская СШИ № 6» та іншими невстановленими особами забезпечила виведення та розміщення 130 дітей з території школи, що за адресою: Донецька область, м. Вуглегірськ, вул. Тракторна, буд. 33 до транспортних засобів, точна кількість, марка та реєстраційні знаки яких наразі не встановлені.

Після цього усіх 130 дітей у супроводі Шетелі І.М. та інших невстановлених осіб було незаконно депортовано до Ростовської області РФ, де 19.02.2022 їх розмістили в Спортивно-оздоровчому комплексі «Ромашка» (Ростовська область, Неклинівський район, селище Золота Коса, вул. Ломоносова, буд. 20).

При цьому, досудовим розслідуванням встановлено, що вказані 130 дітей за станом здоров'я не потребували додаткового обстеження та лікування за межами Донецької області. Активні бойові дії, які б створювали реальну загрозу життю чи здоров'ю дітей, не відбувалися. Отже об'єктивні причини для їх депортації в РФ були відсутні.

Згодом, профілі деяких депортованих дітей з'явилися на інформаційному порталі «Федерального банку даних дітей-сиріт та дітей, що залишились без батьківського піклування» «УСЫНОВИТЕ.РУ» за посиланням: <https://usynovite.ru/>, метою розміщення яких є подальшої передачі дітей під опіку (піклування) в сім'ї російських громадян.

Вищевказаних дітей не повернуто на підконтрольну Уряду України територію, натомість за сприянням представників РФ 40 дітей було передано під опіку до російських родин, які проживають на території РФ.

Ураховуючи викладене, депортація зазначених вище дітей не відповідала вимогам, встановленим міжнародним гуманітарним правом, оскільки не була виправдана міркуваннями безпеки або станом здоров'я. Окрім того, відсутні підстави, які б вказували на те, що переміщення дітей на територію, підконтрольну Україні, було неможливе. Російська влада не намагалася встановити контакт з українською владою з цього приводу.

Отже, Шетеля І.М., будучи директором ГОУ «Углегорская специальная школа-интернат № 6», усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, розуміючи наявність міжнародного збройного конфлікту, усвідомлюючи, що територія міста Вуглегірська Донецької області не зазнає вогневого ураження в ході бойових зіткнень з окупаційними військами держави-агресора,

діючи за попередньою змовою із Кушаковим М.М., а також іншими не встановленими досудовим розслідуванням особами, які у тому числі входять до політичного та військового керівництва РФ, порушила закони і звичаї війни, передбачені ст. 49 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, п. а ч. 4 ст. 85 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, що виразилися у незаконній депортації.

Таким чином, Шетеля Ірина Миколаївна підозрюється у вчиненні порушень законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 Кримінального кодексу України.

**Старший слідчий 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції**

Уляна СОКОЛКІНА

**Прокурор відділу процесуального
керівництва досудовим розслідуванням та
підтримання публічного обвинувачення
Департаменту захисту інтересів дітей
та протидії домашньому насильству
Офісу Генерального прокурора**

Вікторія ЦУКАРСЬКА

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2025 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
«__» год. «__» хвилин «__» _____ 2025 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий 2 відділу 3 управління
досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
капітан юстиції**

Уляна СОКОЛКІНА